

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Romany Vostrejšové a soudců JUDr. Jitky Horové a JUDr. Mileny Opatrné v právní věci žalobce Jana [REDAKCE], bytem v [REDAKCE] zast. JUDr. Petrem Vackem, advokátem se sídlem v Praze 7, Dukelských hrdinů 23, proti žalovanému Jaromíru [REDAKCE], bytem v Praze [REDAKCE] zast. Mgr. Lenkou Radoňovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Noutonická 520/23, o zaplacení částky 200.000,- Kč s přísl., o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. listopadu 2008 č.j. 34 C 86/2006-102, t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v odstavci II. výroku o věci samé a v odstavci III. výroku o nákladech řízení **p o t v r z u j e**.

II. V odstavci IV. výroku o nákladech řízení státu **se** tento rozsudek **m ě n í** tak, že žalobce a žalovaný jsou povinni zaplatit na těchto nákladech každý z nich částku 3.825,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Městského soudu v Praze.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 16.200,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Petra Vacka, advokáta.

IV. Žalobce a žalovaný jsou povinni zaplatit na nákladech řízení státu každý z nich 2.450,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Vrchního soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem v odst. I. výroku zamítl žalobu, aby bylo určeno, že žalovaný není oprávněn dále nakládat s dílem „In Da Yard“, v odst. II. výroku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 200.000,- Kč s přísl. v tomto výroku specifikovaným, v odst. III. výroku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku IV. rozhodl, že oba žalobci (správně žalovaní) jsou povinni zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze na náhradě nákladů řízení 3.825,- Kč. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce podal žalobu, která svým obsahem byla ochranou autorských práv žalobce a žalobou na zaplacení bezdůvodného obohacení. Ze skutkového vylíčení uvedeného v žalobě vyplývalo, že žalobce je autorem skladby „Chodím ulicí“, kterou zkomponoval v r. 1992 a že je autorem hudební i textové části. Skladba je provozována na veřejnosti prostřednictvím rozhlasových stanic a CD mimo jiné i s názvem Jan Kalousek, které bylo vydáno v r. 1994. Žalovaný pak je autorem hudební části skladby „In Da Yard“, která byla vydána na CD s názvem Tune Da Radio v r. 2002. Autorem textu skladby je Kryštof Michal. Žalobce má za to, že žalovaný užil bez jeho souhlasu část skladby žalobce jako autora: „Chodím ulicí“, při komponování skladby žalovaného „In Da Yard“. Přesvědčení žalobce pak bylo potvrzováno stanovisky p. Popelky, p. Hály a p. Matouška z Ochranné organizace autorské. Tito navrhovali řešit věc mezi účastníky smírnou cestou tak, že odměny za užití skladby žalovaného by si oba účastníci rozdělili mezi sebou rovným dílem. Toto žalobce odmítl. Žalovaný navrhoval zamítnout žalobu s odůvodněním, že žalobce se snaží využít cíleně jisté podobnosti obou hudebních děl, motivů těchto děl a úspěchu hudební skupiny Support Lesbiens v souvislosti s vydáním nových CD této skupiny, neboť tato skupina a hudební dílo s textem „In Da Yard“ bylo v Akademii populární hudby v rámci 12tého ročníku výročních cen Anděl 2002 nominováno na skladbu roku, a že skupina Support Lesbiens získala ocenění Album roku a Skupina roku.

Soud prvního stupně považoval za prokázané, příp. mezi účastníky nesporné, že oba jsou v České republice známí hudebníci, skladatelé populární hudby, že žalobce je autorem skladby „Chodím ulicí“, a to jak hudební, tak textové části a žalovaný, jako člen hudební skupiny Support Lesbiens, vytvořil skladu „In Da Yard“. Autorem textové části posledně uvedené skladby je další člen skupiny Support Lesbiens Kryštof Michal. Soud prvního stupně považoval za podstatné postavit najisto, zda žalovaný ve skladbě „In Da Yard“ užil takřka v totožné podobě refrén ze skladby žalobce „Chodím ulicí“. Ze závěru znaleckého posudku MgA Jaroslava Štátného, PhD. z Katedry skladby a dirigování JAMU V Brně soud prvního stupně zjistil, že refrén obou písní vykazuje shody v 16 taktech a po formální stránce tyto shody převažují, resp. převažuje jejich vysoká míra podobnosti. Pouze po zvukové stránce vyznívají obě skladby odlišně, což je dáno individuálním stylem interpretů. Znalec dovodil, že melodie vytvořená žalovaným představuje jakýsi „neúplný obtisk“ refrénu žalobce, který obsahuje více not a pokračuje ještě dvoutaktovým dovětkem. U obou písní pak dospěl znalec k závěru, že autorský vklad autorů, zejména v případě sporného místa, je dosti malý. Znalec vyjádřil přesvědčení, že považovat kteroukoliv ze skladeb za „původní samostatně vytvořený

umělecký projev“, lze jen s velkou nadsázkou. Soud prvního stupně provedl i důkaz přehráváním obou sporných hudebních děl, bezprostředně po sobě následující a dospěl k závěru, že refrény obou písní znějí shodně a rozdíly jsou pouze v interpretaci. Uzavřel, že hudební dílo žalobce „Chodím ulicí“ a hudební dílo žalovaného „In Da Yard“, jsou ve sporném refrénu totožné, příp. vysoce podobné a jejich odlišnost je dána pouze interpretací. Pokud tedy žalovaný vytvořil refrén hudebního díla později než-li žalobce, došlo k protiprávnímu zásahu do části autorského díla žalobce. Soud prvního stupně se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že hudební dílo žalobce nikdy neslyšel a že jej žalovaný vytvořil pouze na základě svých schopností. V další části odůvodnění pak soud prvního stupně odůvodnil zamítavý výrok v odst. I. výroku, který však není odvoláním napaden, a proto se odvolací soud dále tímto odůvodněním nezabývá. Pokud žalobce požadoval zaplatit částku 200.000,- Kč jako bezdůvodné obohacení, které vzniklo žalovanému užitím sporného díla vytvořeného žalobcem, pak soud prvního stupně ohledně tohoto nároku aplikoval ust. § 40 odst. 4 autorského zákona. Vzhledem k tomu, že v řízení soud prvního stupně zjistil, že za užití díla žalobce by měla být žalovanému Ochrannou organizací autorskou (dále také jen „OSA“) vyplacena částka 268.515,- Kč, měl by vzhledem k míře zneužití autorských práv polovinu uhradit žalovaný žalobci. Bezdůvodné obohacení, které by měl žalovaný podle § 40 odst. 4 autorského zákona žalobci vydat, pak může být dvojnásobkem této částky. Částka požadovaná žalobcem však tuto výši nedosahuje a proto soud žalobě na zaplacení 200.000,- Kč s přísl., které bylo stanoveno v souladu s § 1 nařízení vlády č. 163/2005 Sb., ve znění dalších předpisů, zcela vyhověl.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků odůvodnil ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že oba účastníci měli ve věci částečný úspěch. Výrok o náhradě nákladů státu odůvodnil § 148 odst. 1 o.s.ř.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolání žalovaný a jeho odvolání směřovalo do vyhovujícího výroku v odst. II. a souvisejícího výroku o nákladech řízení účastníků. Vytýkal soudu prvního stupně, že na základě provedených důkazů došel k nesprávnému závěru, když považoval za osvědčené, že žalobce je autorem hudební složky písně Chodím ulicí, která byla vytvořena zhruba deset let před tím, než žalovaný vytvořil hudební složku písně In Da Yard. Dle odvolání soud prvního stupně nesprávně uzavřel přesto (v souladu se znaleckým posudkem a s přípisem členů komise tvorby OSA), že obě skladby jsou ve sporném refrénu totožné, resp. vysoce podobné, a že odlišnost je dána interpretací, pak i nesprávně dovodil, že došlo k protiprávnímu zásahu do části autorského díla žalobce, že došlo k užití díla bez licence. Zcela nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že toto zjištění učinil soud i na základě vlastního poslechu obou skladeb a jejich srovnáním. Zdůrazňoval, že z výslechů svědků vyplynulo, že skladbu žalobce žalovaný neslyšel až do začátku sporu a že absence jakékoliv originality kompozičního postupu žalobce vylučuje jednoznačně určení toho, že na území České republiky je jediný možný zdroj, ze kterého čerpal žalovaný, jednoznačně a pouze dílo žalobce. Konečně namítl, že zástupcem znaleckého ústavu nebyly v díle žalobce shledány žádné originální a unikátní prvky, které by dosud nebyly použity. Z toho odvolatel dovozuje, že rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť žalobcem užitý a zpracovaný motiv, který je předmětem sporu a který byl dle závěru soudu užit i v díle žalovaného, není v souladu s § 2 odst. 1 autorského zákona předmětem autorského práva žalobce, ale jedná se, z hlediska autorskoprávní ochrany, o dílo volné dle § 3 odst. b) autorského zákona, o tradiční výtvar lidové kultury s tím, že motivistické zpracování žalobce ani není jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti žalobce, ale jedná se o běžný kompoziční postup obecně užívaný, tedy ani píseň žalobce „Chodím ulicí“, resp. její refrén,

není autorským dílem a nepožívá ochrany autorského zákona. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném výroku o věci samé změnil tak, že žalobu zamítá.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním dotčené části, pokládá za věcně správný a navrhuje jeho potvrzení. Je přesvědčen, že refrény předmětných skladeb jsou vysoce shodné a téměř totožné. Jeho přesvědčení pak bylo potvrzeno i závěrem znaleckého ústavu, a podobnost refrénu, zkoumána jak z laického pohledu, tj. z pohledu běžného posluchače, tak z pohledu hudebně odborného, lze pouze potvrdit. Uvedl, že ho na shodu refrénu upozorňovali jeho známí, a to jak hudební laici, tak výkonní hudebníci. Zdůraznil, že refrén jeho písně je sice 18ti taktový, refrén žalovaného je 16ti taktový, přesto však vykazují nápadnou shodu. Souhlasí s odvolací námitkou žalovaného, že řada motivů skladeb obecně pochází z lidové tvorby, tj. z lidových písní, ovšem nelze danou problematiku uzavřít tak, že tato skutečnost má vliv na autorství ke skladbě. Znalcem zmíněná otázka jednoduchosti skladby a kvality posuzovaných děl pak pokládá pro posouzení dané věci za nerozhodnou.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a to dle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o.s.ř., přihlédl přitom k omezení odvolacích důvodů vedeném v ust. § 205a odst. 1 o.s.ř., posoudil námitky protistrany dle § 211 os.ř. a po doplnění dokazování revizním znaleckým zkoumáním zpracovaným Hudební a taneční fakultou AMU v Praze dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb. o právu autorském, ve znění pozdějších předpisů (dále jen autorský zákon) vymezuje pojem autorského díla jako předmětu autorského práva. Obsahuje pozitivně formulovanou generální klauzuli předmětných děl pojatých do jejich demonstrativního výčtu. Autorský zákon stanoví normativní definici děl, jako předmětu ochrany právem autorským tím, že stanoví jejich kumulativní legální pojmové znaky. Z hlediska pojmových znaků podle autorského práva musí jít kumulativně: a) o výsledek tvůrčí činnosti autora, b) o jedinečnost díla jako výsledku tvůrčí činnosti, c) o povahovou vlastnost díla být objektivně (tj. smysly) vnímáno jako výsledek (i součást) tvůrčí kategorie umění a d) o vyjádření díla v jakémkoliv smysly vnímatelné (objektivně sdělitelné neboli jinými osobami seznatelné) podobě. K tomu, aby dílo bylo plnohodnotným (plně chráněným) předmětem autorského práva, nesmí být současně vyloučeno z rozsahu podléhajícím úpravě v autorském zákoně. Druhy děl, které jsou předmětem práva autorského je možné s ohledem na jejich mimoprávní povahu a s přihlédnutím k legální kategorizaci provedené v § 2 odst. 1 roztrždit na díla literární, díla umělecká (tj. jiná umělecká než literární), a díla vědecká, přičemž skutečnost, že některý druh díla není v autorském zákoně zmíněn, ještě neznamená, že nemůže vést ke skutečnosti, že splňuje legální pojmové znaky, které na něj autorský zákon klade, tj. může být dílem ve smyslu autorskoprávním. Výčet děl obsažených v generální klauzuli autorského zákona, pojaté v odst. 1 pozitivně, je pouze demonstrativní, nikoliv taxativní, což odpovídá potřebám rozvoje tvorby. Díla umělecká, tj. jiná umělecká než literární, lze ještě dělit na díla hudební s textem a díla hudební bez textu. Podstatou hudební tvorby je vyjádření tvůrčí myšlenky zvukovým projevem za použití melodie, rytmu, harmonie, dynamiky a barvy zvuku.

Odvolací soud považoval především za podstatné vyřešit otázku, zda hudební skladba s názvem „Chodím ulicí“, zkomponovaná žalobcem v r. 1992, je autorským dílem (hudebním) a na základě toho pak dovodit, zda toto dílo požívá ochrany autorského zákona. Shodně se

soudem prvního stupně dospěl k závěru, že toto dílo je dílem hudebním s textem, i když předmětem sporu nejsou nároky žalobce z textu pramenící. Žalobce tvrdí, že jeho skladba „Chodím ulicí“, resp. její refrén, byl zcela seznatelně žalovaným užit ve skladbě žalovaného „In Da Yard“ a v žalobě požadoval na žalovaném nárok podle ust. § 40 odst. 4 autorského zákona. Žalobce tvrdil, že žalovaný udělil souhlas k šíření díla, jehož autorem je žalobce, třetím osobám neoprávněně, a to rozmnožováním CD, rozhlasovým vysíláním, televizním vysíláním a v reklamě. Odvolací soud při rozhodování vycházel ze závěrečného shrnutí revizního znaleckého zkoumání, podle kterého posouzením shodných vlastností obou sporných refrénů došel znalecký ústav k závěru, že jejich shoda je velmi vysoká, jak co se týče dominujícího hudebního motivu, tak co se týče jeho funkce ve stavbě refrénů jako hudebně formálně ucelených částí děl. Znalec nepostavil zcela najisto, že žalovaný užil hudebního díla žalobce, refrénu písně („Chodím ulicí“) v hudebním díle „In Da Yard“, ovšem považuje to za pravděpodobné.

Podle ust. § 40 odst. 4 autorského zákona, v němž jsou upraveny prostředky přímé ochrany práva autorského, autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat místo skutečně ušlého zisku náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládá s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Odvolací soud má především za to, že důvodný co do základu je nárok žalobce na zaplacení určité částky. Z provedených důkazů, a to především ze závěrů obou znaleckých posudků bylo prokázáno, že do práva žalobce, jako autora části hudebního díla, žalovaný zasáhl i tak, že zasáhl do práva žalobce dílo užit, či udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva. Odvolací soud ohledně této problematiky uzavírá, že žalovaný užil dílo žalobce tím, že nejprve část autorského díla žalobce zakomponoval do dalšího hudebního díla, jehož je žalovaný autorem, takto vytvořené dílo následně šířil, a tím nastala ze zákona povinnost kolektivnímu správci děl – OSA k výkonu majetkových autorských práv k vybírání odměny z uzavřených licenčních smluv. Odvolací soud přitom již považuje za nerozhodné, zda žalovaný užil 16 či 18 taktů z refrénu díla žalobce ve svém díle, podstatné je, že žalovaný ve své skladbě In Da Yard zcela prokazatelně užil část díla žalobce Chodím ulicí, což je při poslechu obou skladeb i hudebnímu laiku zcela seznatelné.

Autorský zákon v ust. § 40 odst. 4 z důvodu právní jistoty stanoví, že vznikem autorskoprávní odpovědnosti není dotčen možný vznik soukromoprávní odpovědnosti za škodu a bezdůvodné obohacení související s porušením či ohrožením autorského práva. jedná se pouze o normu odkazovací, protože právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení, jež legislativně vyplývají z občanského zákoníku, který generálně upravuje příslušné skutkové podstaty. Žalobní nároky na náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení způsobeného ohrožením nebo porušením práva autorského nejsou nároky vyplývajícími z autorského zákona. Autorský zákon pak pouze stanoví vzájemnou nepodmíněnost těchto nároků a jejich možný souběh. Občanský zákoník by se v daném případě aplikoval, i kdyby se autorský zákon o právu na náhradu škody a o právu na vydání bezdůvodného obohacení vůbec nezmiňoval. Toto ustanovení je však významné tím, že oproti obecné konstrukci deliktu škody a deliktu bezdůvodného obohacení stanoví zvláštní pravidla pro určení rozsahu odpovědnosti za tyto delikty. Delikt škody a delikt bezdůvodného obohacení nabývají dle současné zákonné úpravy v autorském právu zvláštní význam. To

souvisí se zásadně odlišným koncepčním přístupem současného autorského zákona oproti předchozím zákonným úpravám, neboť právo na autorskou odměnu není považováno za součást absolutního autorského práva, nýbrž vyplývá z jednotlivých závazkových poměrů, kterými se autorské právo relativizuje. V případě neoprávněného užití díla není nárok na uhrazení ušlé autorské odměny zvláštním autorskoprávním nárokem, nýbrž obecným soukromoprávním nárokem z bezdůvodného obohacení. V současnosti platí, že vedle nároků vyplývajících z autorského zákona, je autor oprávněn se dovolávat: a) náhrady vzniklé škody, tj. škody skutečné a ušlého zisku, resp. náhrady ušlého zisku ve výši obvyklé autorské odměny na místo skutečně ušlého zisku, b) bezdůvodného obohacení.

V posuzované věci ze soudem provedených důkazů vyplývá, že žalovaný užil část autorského díla žalobce, tj. refrén hudebního díla písně „Chodím ulicí“ ve svém díle „In Da Yard“, toto své hudební dílo takto vytvořené následně bez smluvní nebo zákonné licence dále žalovaný užíval tím, že část díla žalobce, zakomponované ve svém díle rozšiřoval na CD, v reklamách a dalšími způsoby, jak bylo v žalobním tvrzení uvedeno. Z toho vyplývá, že žalovaný, který užíval bez smluvní nebo zákonné licence autorské dílo žalobce se obohacoval, neboť neplatil žalobci odměnu za získání smluvní licence. Kromě toho se žalovaný obohacoval i tím, že užíval cizí předmět, autorské dílo, aniž na to vynaložil náklady nejen finanční, ale i časové a jiné, které by jinak, pokud by jednal po právu, byl vynaložil. Dělo se tak k újmě a na úkor jiného, a to vlastníka autorského práva, jímž byl žalobce, který byl autorem části hudebního díla zakomponované do hudebního díla vytvořeného žalovaným. Ustanovení § 40 odst. 4 stanoví metodiku či pravidlo výpočtu ušlého zisku ve výši obvyklé autorské odměny pro případ, že se majitel práva nebude domáhat skutečně ušlého zisku (skutečně ušlý zisk je např. obtížné vyčíslit). Jedná se pouze o určení způsobu výpočtu ušlého zisku. Nejde o záměnu ušlého zisku a bezdůvodného obohacení, protože se jedná o dvě právní instituce.

Soud prvního stupně i odvolací soud zjistil, že žalovaný užil cizího díla (části hudebního díla žalobce) bez splnění některého z právních důvodů uvedených v autorském zákoně, a proto je v dané věci naplněna skutková podstata soukromoprávního deliktu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. obč. zák. získaného žalovaným na úkor žalobce

Podle ust. § 451 odst. 1 obč. zák., kdo se úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (odst. 2).

V posuzované věci se žalovaný bezdůvodně obohatil na úkor autora hudební části díla Chodím ulicí (žalobce), neboť žalovaný na úkor autora písně „Chodím ulicí“ (žalobce) rozhojnil svůj majetek tím, že si osoboval autorství k části díla žalobce a vznikl mu nárok od OSA vyplatit mu odměnu za užití cizího díla, která by jinak náležela skutečnému autorovi refrénu, jímž je žalobce. Autorský zákon odlišně od obecné úpravy stanoví výši bezdůvodného obohacení pro případ nakládání s dílem bez potřebného právního důvodu, a to jako dvojnásobek obvyklé smluvní licenční odměny. Takto pojatý způsob určení bezdůvodného obohacení ztrácí povahu pouhého restitučního nároku na vydání bezdůvodného obohacení a blíží se již k pojetí sankčnímu formou soukromé pokuty. Dvojnásobná výše bezdůvodného obohacení v sobě zahrnuje jak vydání neoprávněného majetkového prospěchu, tak soukromou pokutu vyplácenou k rukám majitele práva (žalobce) za neoprávněné užití duševního vlastnictví. Pokud tedy žalobce požadoval zaplacení 200.000,- Kč podle ust. § 40

odst. 4, pak dle závěru odvolacího soudu požadoval povinnost na žalovaném vydat bezdůvodné obohacení. Tato povinnost vzniká bez ohledu na zavinění žalovaného, jako bezdůvodně obohaceného. Podmínky pro vznik odpovědnosti za bezdůvodné obohacení pak nevyplývají z autorského zákona, nýbrž z obecného ustanovení občanského zákoníku. Autorský zákon odlišně od obecné úpravy stanoví výši bezdůvodného obohacení pro případ nakládání s dílem bez potřebného právního důvodu, a to jako dvojnásobek obvyklé smluvní a licenční odměny. Odvolací soud ze shora uvedených důvodů kladně posoudil důvodnost nároku žalobce co do základu podle § 40 odst. 4 autorského zákona. Poněkud obtížné bylo určit výši tohoto nároku. Odvolací soud přitom uplatnil aplikaci § 136 o.s.ř. podle níž, lze-li výši nároku objektivně zjistit jen s nepoměrnými (skutkovými) obtížemi, nebo nelze-li ji (skutkově) zjistit vůbec, určí jí soud podle své úvahy. Úvaha odvolacího soudu o výši nároku byla vymezena hmotněprávními legálními kritérii uvedenými demonstrativně v autorském zákoně. V jejich zákonném rámci pak již byla úvaha odvolacího soudu o výši nároku volná. Ohledně výše nároku vyplývá ze skutkových zjištění soudu prvního stupně i soudu odvolacího, která mohou vést ke kvantifikaci výše nároku, odvolací soud pokládal za výši bezdůvodného obohacení získaného žalovaným částku, kterou by žalovaný získal při výkonu kolektivní správy hudebního díla žalovaného od kolektivního správce tohoto hudebního díla (OSA).

Odvolací soud pokládá za nezbytné shrnout, že v dané věci má žalobce jako autor refrénu písně Chodím ulicí, který užil žalovaný ve svém díle In Da Yard, oprávnění domáhat se při porušení jeho autorského práva, které by utvořilo obsah výhradní licence, nároku na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé autorské odměny podle § 40 odst. 4. aut. zák. Na základě uvedených důvodů považuje odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném výroku o věci samé v odst. II. za věcně správný, a proto jej podle § 219 o.s.ř. potvrzuje. Za věcně správný pokládá odvolací soud i výrok soudu prvního stupně o nákladech řízení účastníků, který soud odůvodnil ust. § 142 odst. 2, neboť každý z účastníků měl ve věci úspěch jen částečný.

Změny doznal výrok o nákladech řízení státu v odst. IV. výroku napadeného rozsudku, neboť soud prvního stupně zřejmě přehlédl, že ve výroku napadeného rozsudku i usnesení ze dne 9. 3. 2009, č.j. 34 C 86/2006-118, uložil povinnost hradit náklady řízení státu podle § 148 odst. 1 o.s.ř. „oboum žalobcům“ přesto, že v řízení je žalobce pouze jeden. Odůvodnění tohoto výroku však již zcela odpovídá tomu, že tuto povinnost měl soud v úmyslu uložit každému z účastníků, tedy žalobci a žalovanému.

O nákladech odvolacího řízení rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 1 a aplikoval ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobce měl v odvolacím řízení plný úspěch, a proto mu odvolací soud přiznal náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému bránění práva proti žalovanému, který v odvolacím řízení úspěch neměl. Žalobce vynaložil v odvolacím řízení náklady spočívající v odměně advokátu ve výši 15.000,- Kč (§ 6 odst. 1 písm. b/ vyhl. č. 484/2000 Sb.) a čtyři náhrady hotových výdajů advokáta po 300,- Kč (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem 16.200,- Kč.

Výrok odvolacího soudu o nákladech řízení státu je dán ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. Je sice nepochybné, že žalobce měl v odvolacím řízení úspěch, nicméně odvolací soud doplňoval dokazování vzhledem k tomu, aby byl postaven najisto nárok žalobce co do základu, a proto byl znalecký posudek odvolacím soudem nařízen i k prokázání tvrzení žalobce, tedy tento důkaz byl odvolacím soudem proveden i k prokázání důvodnosti jeho obrany v odvolacím

řízení. Proto považuje odvolací soud za spravedlivé, aby náklady státu nesl každý z účastníků z jedné poloviny. Celkem činily náklady státu (které stát platil) 4.900,- Kč, polovina z toho činí částku 2.450,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže k dovolání podaném do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 7. září 2010

JUDr. Romana Vostrejšová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Kůtová